

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **D. C.**
státní příslušnost Moldavská republika
bytem D., Moldavská republika
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Adámkem
sídlem Jeseniova 837/10, 130 00 Praha 3

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2020 č.j. CPR-37085-3/ČJ-2019-930310-V244

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal (i) zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 7. 2020 č.j. CPR-37085-3/ČJ-2019-930310-V244, (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 1. 9. 2019, č.j. KRPA- 309797-12/ČJ-2019-000022-SV (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán I. stupně**“), a (ii) zrušení prvostupňového rozhodnutí. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 30 měsíců, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie a jejíž počátek byl stanoven od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky; zároveň byla stanovena doba k vycestování z území do 20 dnů po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Správní orgán I. stupně dále rozhodl, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že je z Moldavské republiky, kde jsou úředními jazyky rumunština a moldavština, ruština státním ani národním jazykem není, nevyučuje se ani na školách, žalobce se s ohledem na svůj věk s ruským jazykem nikdy neseznámil a rusky neumí. Uvedl, že český jazyk neovládá v dostatečné míře, aby v něm byl schopen komunikovat při výslechu na policii. Jeho výslech na cizinecké policii byl prováděn za přítomnosti tlumočnicka do ruského jazyka, což nezaručovalo objektivnost poučení a porozumění tomu, o čem bylo hovořeno, neboť překlad tlumočnice byl pro žalobce stejně nesrozumitelný, jako kdyby byl výslech veden v českém jazyce. Poukázal na to, že poučení sdělené žalobci tlumočnicí pro něj nebylo zcela srozumitelné, takže si nezvolil právního zástupce pro toto jednání, a rovněž překlad jeho výslechu a dokumentů byl pro žalobce nesrozumitelný. Skutečnost, že mu bylo tlumočeno do ruského jazyka, považuje za porušení svých práv a ust. § 16 odst. 4 správního řádu. Důkazem je dle názoru žalobce skutečnost, že o společnosti CEDEN stav, s.r.o. nemluvil při svém výslechu, ale zmínil ji až v odvolání.
3. Namítal, že není správné tvrzení žalovaného, dle kterého byl žalobce zadržen z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR, neboť v prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že žalobce na území ČR provozoval výdělečnou činnost, aniž k tomu měl nějaké povolení. K tomu žalobce uvedl, že dne 3. 10. 2018 založil v ČR společně s paní O. M. obchodní společnost C., s.r.o., IČO: x, ve které má žalobce 90% podíl a je jejím jednatelem. Nikde v zákoně není uvedeno, že k založení společnosti musí mít fyzická nebo právnická osoba povolení, daná společnost je řádně zapsána v obchodním rejstříku, registrovaná na finančním úřadě, má zřízenou datovou schránku, vyvíjí ekonomickou činnost a poskytuje pracovní příležitosti dalším osobám. Žalobce se při založení společnosti domníval, že si bude moci podat žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě, avšak zjistil, že je to velmi obtížné a je nezbytné ji podat na konzulátu České republiky v Moldavsku. Jeho žádost mu byla zamítnuta s tím, že společnost nepracuje a nemá žádné hospodářské výsledky. Z tohoto důvodu se žalobce rozhodl využít možnosti bezvízového styku pro občany Moldavska a dojížděl do ČR na základě biometrického pasu, který mu umožňoval

pobyt v délce 90 dnů v období 180 dnů ročně. Aktivně rozvinul činnost založené firmy, avšak poté se bál odjet, aby se společnost nedostala do insolvence, její řízení nemohl svěřit druhé jednatelec paní M. pro její nedostatečné odborné znalosti. Žalobce si byl vědom toho, že neoprávněným pobytem v ČR porušuje zákon, ale v zájmu činnosti firmy nenašel jiné řešení. Skutečnost, že nezískal povolení k pobytu, byla zaviněna špatnou činností správních orgánů v této oblasti, nikoli žalobcem. Touto argumentací žalobce reaguje na názor žalovaného na straně 6 napadeného rozhodnutí, dle kterého mohl k řízení společnosti pověřit jinou osobu a využít komunikační technologie.

4. Nesouhlasil s interpretací ust. § 119 zákona o pobytu cizinců žalovaným, dle které není nepáchání trestné činnosti žalobcem na území ČR z hlediska uložení správního vyhoštění relevantní. Měl za to, že v daném ustanovení jsou sice uvedeny explicitně důvody, pro které lze udělit správní vyhoštění, avšak nejsou tam uvedeny doby, po které nelze cizinci umožnit vstup na území států EU, je na správním uvážení správního orgánu, zda vůbec a jak dlouhou dobu stanoví. Žalobce proto uvedl, že se na území ČR nedopustil trestného činu, netrpí infekční nemocí a platí zdravotní pojištění, aby měl žalovaný podklady pro správní uvážení. Domníval se, že při rozhodování o délce doby, po kterou žalobce nesmí vstoupit na území členských států EU, měl žalovaný zhodnotit, zda byl pobyt žalobce přínosem a jaké problémy svým neoprávněným pobytem způsobil, dále měl zvážit, zda stát řeší pobyt cizinců adekvátním způsobem, aby jejich činnost byla legální a pomáhala ekonomické situaci v ČR, když žalobce založením firmy a placením daní ze zisku je pro Českou republiku přínosem.
5. Tvrdil, že správní orgány se nezabývaly dopadem rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce, zejména ve vazbě na jeho majetek, v ČR je jednatelem společnosti a z tohoto titulu má nárok na odměnu, dále má vlastní obchodní podíl, jehož hodnota závisí od ekonomické činnosti společnosti. Měl za to, že správní orgány se tímto způsobem snažily docílit zlikvidování firmy, do které žalobce investoval.
6. Navrhl, aby napadené rozhodnutí i provstupňové rozhodnutí byla zrušena, věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení s tím, že žalovaný sice vydá rozhodnutí o vyhoštění, avšak žalobci nebude stanovena doba, pro kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států Evropské unie.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se dle svého názoru vyjádřil podrobně k celé věci a přezkoumatelným způsobem uvedl důvody pro naplnění skutkové podstaty ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, během řízení k tomu bylo shromážděno dostatečné množství podkladů.
8. Byl přesvědčen, že byla dostatečně vypořádána též otázka přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dle ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců.

9. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí, ve kterých se spolu se správním orgánem I. stupně dostačujícím způsobem vypořádal se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo, i které uvedl žalobce.
10. Měl za to, že v odvolacím řízení postupoval v souladu se zákonem, ostatními právními předpisy i mezinárodními smlouvami, na své straně neshledal žádné pochybení a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

11. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
12. Dne 1. 9. 2019 byla hlídkou Policie České republiky provedena pobytová kontrola na adrese T., P., při které nebylo v cestovním dokladu žalobce nalezeno žádné vízum a poslední vstupní razítko do schengenského prostoru bylo ze dne 13. 9. 2018. Bylo konstatováno, že žalobce překročil délku pobytu pro bezvízový styk o 295 dnů. Žalobce byl zajištěn a eskortován na pracoviště správního orgánu I. stupně. K protokolu o zajištění jsou připojeny dokumenty obsahující poučení žalobce v ruském jazyce, které žalobce podepsal. Žalobce byl krátkodobě umístěn do policejní cely, k čemuž mu bylo předáno příslušné poučení o důvodech tohoto opatření a o jeho právech a povinnostech, a to v ruském jazyce, které rovněž podepsal.
13. Usnesením ze dne 1. 9. 2019 byla žalobci ustanovena tlumočnice do ruského jazyka. Žalobce dané usnesení převzal a podepsal. Podle oznámení o zahájení správního řízení ze dne 1. 9. 2019, které bylo téhož dne žalobci též doručeno, bylo žalobci sděleno poučení mimo jiné o tom, že se může dát zastupovat zmocněncem na základě plné moci, žalobce podepsal prohlášení o tom, že oznámení a poučení porozuměl a žádá o tlumočnicka, neboť nerozumí česky.
14. Žalobce dne 1. 9. 2019 při svém výslechu, který se konal za přítomnosti ustanovené tlumočnice, do protokolu uvedl, že do České republiky přicestoval dne 13. 9. 2018 autobusem jako turista, peníze na pobyt získává příležitostnými brigádami, dostal se do finančních problémů, nemá povolení k zaměstnání na území České republiky, je ženatý, manželka a čtyřletá dcera žijí v Moldavsku, má tam též rodiče a sestru, v ČR žádné osobní vazby nemá. Uvedl, že v ČR bydlí v pronajatém bytě, je zdravý, nemá zdravotní pojištění a není mu známa žádná překážka bránící vycestování do Moldavska, vycestuje dobrovolně a rád, nehrozí mu tam žádné nebezpečí. Je si vědom, že v ČR pobýval neoprávněně, lituje toho a je ochoten přijmout vyhoštění. Sdělil, že v ČR nemá žádné ekonomické, kulturní a společenské vazby, ani zde nevlastní majetek.
15. Dne 1. 9. 2019 byla žalobci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, popřípadě navrhnout jejich doplnění, žalobce zde prohlásil, že se seznámil se spisem a doplnění nebo změny nežádá, což stvrdil svým podpisem.
16. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 1. 9. 2019, v odůvodnění správní orgán I. stupně poukázal na ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4, § 119a odst. 2, § 174a, § 179, § 118 odst. 1, 3 a 4 zákona o pobytu cizinců, shrnul předchozí průběh řízení a tvrzení

uvedená žalobcem. Shledal, že od 12. 12. 2018 do 1. 9. 2019 se žalobce nacházel v ČR bez platného oprávnění k pobytu, čímž naplnil důvod pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Zabýval se tím, zda žalobce není oprávněn pobývat na území ČR bez víza, dospěl k závěru, že žalobce ve 180denním období ode dne 13. 9. 2018 do dne 1. 9. 2019 pobýval v schengenském prostoru celkem 354 dnů, překročil tedy délku povoleného pobytu o 264 dnů. Posledním dnem jeho legálního pobytu byl 11. 12. 2018, tento den však žalobce nevycestoval, byl si vědom svého protiprávního jednání, jiné řízení, které by žalobce opravňovalo k pobytu na území ČR, neprobíhá. Zabýval se přiměřeností dopadů daného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, podrobně analyzoval rodinnou situaci žalobce, shledal, že má veškeré rodinné a osobní vazby v Moldavsku, kde žije jeho těhotná manželka a nezletilá dcera, v České republice nebyly žádné osobní ani jiné vazby zjištěny. Žalobce je zdravý a je schopen cestovat, v zemi původu mu nehrozí žádné nebezpečí, zároveň netvrdil žádnou překážku, která by bránila jeho vyhoštění, přičemž žalobce pochází z bezpečné země původu. Shledal, že v poměru k závažnosti předmětného protiprávního jednání jde o opatření přiměřené, je zachována spravedlivá rovnováha mezi zájmem státu na ochraně veřejného pořádku a zájmem žalobce na ochraně soukromého a rodinného života. Poukázal na to, že právo cizinců pobývat na území ČR nepatří do kategorie základních lidských práv a že cizinci, kteří vědomě porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod plynoucích z titulu povolení k pobytu. Vyšel z toho, že cizinec neoprávněně pobývajícím na území ČR nemá možnost zde vykonávat pracovní či dani podléhající činnost. V případě žalobce tak nemůže být hovořeno o tom, že by ho zde vázal ekonomický aspekt. Konstatoval, že správní vyhoštění není opatřením sankční povahy, avšak vyjadřuje zájem státu, aby se cizinec na území ČR nezdržoval, jde o preventivní opatření, zavinění žalobce tak není třeba prokazovat. Naplnění skutkové podstaty znamená automaticky nutnost nařídit opuštění území a zákaz pobytu na určitou dobu v budoucnu, což vyplývá též z judikatury Nejvyššího správního soudu. Doba vycestování byla stanovena s ohledem na skutečnost, že žalobce vlastní cestovní pas a má finanční prostředky pro pobyt a vycestování do domovského státu. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena s přihlédnutím k délce a závažnosti provinění žalobce. V daném případě bylo možné uložit i maximální dobu zákazu 5 let. Za přítěžující okolnost správní orgán považoval, že žalobce si byl neoprávněnosti svého pobytu na území po celou dobu vědom a dále, že zde bez povolení vykonával výdělečnou činnost. Jeho protiprávní jednání bylo odhaleno až policií při pobytové kontrole, jinak by žalobce na území ČR neoprávněně i nadále pobýval. Vzal však dále v potaz, že žalobce ve správním řízení se správním orgánem I. stupně spolupracoval. S ohledem na tyto skutečnosti považoval dobu 30 měsíců za adekvátní a přiměřenou. Dospěl k závěru, že důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) a bod 4 zákona o pobytu cizinců byl jednoznačně prokázán. Dne 1. 9. 2019 byl žalobci vydán též výjezdní příkaz, byla mu stanovena doba k vycestování do 20 dnů tj. do 2. 10. 2019.

17. Žalobce podal dne 11. 9. 2019 proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím právního zástupce odvolání, ve kterém připustil, že od 12. 12. 2018 do 1. 12. 2019 pobýval na území ČR neoprávněně. Namítal však, že nebyl zadržen Policií ČR při výkonu zaměstnání nebo pracovní činnosti. V době zadržení se zdržoval v pronajatém bytě a žádnou práci nevykonával, dále popřel, že by uvedl, že peníze na pobyt si

vydělává po brigádách s tím, že kopii protokolu o výsledku neobdržel. Uvedl, že česky nemluví a tlumočník mohl říct při výsledku věci, které žalobce neříkal, žalobce též nebyl poučen, že může být zastoupen zmocněncem. Argumentoval tím, že na území České republiky založil de 3. 10. 2018 společnost C. s.r.o., IČ: x, kde je společníkem a jednatelem, požádal o dlouhodobé vízum za účelem podnikání, avšak toto mu bylo odmítnuto. Souhlasil s rozhodnutím o vyhoštění, avšak napadal tu část rozhodnutí, ve které správní orgán I. stupně stanovil délku 30 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU.

18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí vydaném dne 8. 7. 2020 vyšel z toho, že žalobce nezpochybnil závěr o neoprávněnosti jeho pobytu na území ČR v uvedeném období, avšak nesouhlasil s délkou stanovené doby zákazu vstupu na území členských států EU. Shledal, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, zjistil skutkový stav věci, o němž nelze mít důvodné pochybnosti, zvážil veškeré skutečnosti, které vyšly v řízení najevo, jeho závěry jsou správné. K námitkám žalobce uvedl, že řízení je s ním od počátku vedeno z důvodu jeho neoprávněného pobytu, nikoli neoprávněného zaměstnání. Poukázal na to, že žalobci byl ustanoven tlumočník, žalobce to nijak nezpochybnil, ani nic nenamítal, podepsal usnesení o ustanovení tlumočníka, neodvolal se proti němu, jeho námitku o tom, že zpochybňuje obsah protokolu, tudíž považoval za účelovou. Ohledně společnosti C. s.r.o. uvedl, že žalobce její existenci vůbec v průběhu řízení v I. stupně nezmnínil a potvrdil závěr, dle kterého neoprávněně pobývající cizinec nesmí v České republice fyzicky vykonávat jakoukoli výdělečnou činnost, cizinci, kteří chtějí v ČR pobývat za účelem výdělečné činnosti, musí disponovat příslušným povolením k pobytu. Žalobce však žádným povolením k pobytu v minulosti nedisponoval, ani nedisponuje, pobýval zde pouze na základě biometrického cestovního pasu, výdělečnou činnost tudíž vykonávat v ČR nemůže, svou podnikatelskou činnost v obchodní společnosti mohl realizovat prostřednictvím telekomunikačních a počítačových technologií ze zahraničí, o chod společnosti se mohla postarat druhá jednatelka či si mohl žalobce zvolit jiného zástupce. Konstatoval, že žalobce založil společnost v době, kdy nebyl držitelem žádného povolení k pobytu, musel si tedy být vědom rizika, že povolení nemusí získat a nebude moci osobně realizovat své podnikatelské aktivity v České republice. Dospěl k závěru, že účast žalobce v obchodní společnosti vyvíjející podnikatelskou činnost na území ČR není překážkou pro udělení správního vyhoštění, v opačném případě by osoby, které založí nebo vstoupí do řídicích orgánů společnosti, nemohly být vyhoštěny. Upozornil na podmínky k odstranění tvrdosti dle § 122 zákona o pobytu cizinců. S odkazem na ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců shledal, že uložením správního vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, a současně, že doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena adekvátně ke všem okolnostem daného případu, zejména s ohledem na délku neoprávněného pobytu, neshledal zde žádnou nepřiměřenost. Nepáchání trestné činnosti žalobcem pak nepovažoval za relevantní, když se jedná o normální a žádoucí stav. Závěrem konstatoval, že dle ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je správní vyhoštění vždy spojeno se stanovením doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států EU, jiné uložení správního vyhoštění není možné, současně se nejedná ani o případ, kdy by bylo možné aplikovat § 50a zákona o pobytu cizinců.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
20. Podle § 16 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočníka na své náklady sám, nestanoví-li zákon jinak. Právo na tlumočníka přiznává také Listina základních práv a svobod v čl. 37 odst. 4.
21. Ze správního spisu vyplývá, že usnesením ze dne 1. 9. 2018, čl. 8, byla žalobci ustanovena tlumočnice do a z jazyka ruského, s poučením, že proti tomuto usnesení lze do 15 dnů od jeho doručení podat odvolání. Žalobce toto usnesení téhož dne převzal a podepsal, odvolání nepodal. Následně bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení, u kterého byla připojena řada poučení podle správního řádu, včetně toho, že účastník správního řízení se může dát zastupovat zmocněncem na základě plné moci. Žalobce v závěru uvedl, že poučení porozuměl, převzal originál tohoto oznámení a žádá o tlumočníka, neboť česky nerozumí. Tyto skutečnosti stvrdil svým podpisem; současně tlumočnice opatřila dané oznámení svým razítkem a podpisem, z čehož vyplývá, že dané písemnosti byly žalobci přetlumočeny do ruského jazyka. Obdobně pokud jde o protokol o vyjádření účastníka správního řízení, bylo žalobci sděleno poučení, že se může dát zastupovat zmocněncem na základě plné moci, zároveň byla po celou dobu úkonu přítomna ustanovená tlumočnice, která žalobci tlumočila veškerou komunikaci se správním orgánem I. stupně. Žalobce stvrdil svým podpisem, že sdělenému poučení porozuměl a netrval na přítomnosti právního zástupce. Dále sdělil, že se jedná o vše, co chce k věci uvést, nežádal žádných změn či doplnění a prohlásil daný protokol za správný a úplný a jako takový jej bez námitek podepsal. Z protokolu je dále patrné, že žalobce byl schopen na kladené otázky vhodně a srozumitelně reagovat a že pochopil jejich smysl. Ustanovená tlumočnice byla poučena o následcích trestného činu křivého tlumočení, přesto nevyjádřila jakékoli pochybnosti ohledně žalobcovi znalosti ruského jazyka. V případě, že by žalobce nehovořil ruským jazykem (žalobce tvrdí, že jej neovládá a ani se s ním neseznámil), pak by ustanovená tlumočnice nemohla provést tlumočnický úkon, což by se nutně muselo projevit v sepsaném protokole.
22. Z toho je zřejmé, že správní orgán I. stupně po zjištění, že žalobce nerozumí česky a žádá o tlumočníka, mu jej poskytl, tlumočníka ustanovil, žalobce toto opatření akceptoval a k jazyku, do kterého mu bylo tlumočeno, nevzneshl žádné námitky, nijak nevyjádřil, že by ruskému jazyku nerozuměl, nebo by měl s porozuměním obtíže. Ani v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce, kdy již byl zastoupen advokátem, neuvedl námitku, že by nerozuměl ruskému jazyku. Měl pouze výhrady

k obsahu protokolu „vyjádření účastníka správního řízení“, kdy dle jeho názoru tlumočnický, který byl u výsledku přítomen, mohl uvést i věci, které žalobce neřikal.

23. Obdobnou situaci se zabýval též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 8. 2020 č.j. 1 Azs 20/2020-22, kde v bodě 9 posoudil námitku stěžovatele o porušení práva na tlumočnicka dle ust. § 16 odst. 3 správního řádu rovněž jako nedůvodnou.
24. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2017, č. j. 3 Azs 134/2017 – 17 pak plyne, že účastníkovi správního řízení nemusí být nutně tlumočeno do jeho mateřského jazyka. Účastník však má právo na tlumočnicka do jazyka, v němž je schopen se dorozumět.
25. Soud shledal, že tento požadavek byl v daném případě splněn, žalobce nebyl na svém právu na tlumočnicka dle ust. § 16 odst. 3 správního řádu nijak zkrácen, tlumočnick mu byl ustanoven, žalobce proti tomu nijak nebrojil, a to ani v odvolání a ustanovený tlumočnick po řádném poučení nevyjádřil žádné pochybnosti ohledně žalobcově znalosti ruského jazyka. Žalobní námitka je proto nedůvodná.
26. V další žalobní námitce žalobce napadal stanovení doby 30 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, přitom obsáhle poukazoval na svou podnikatelskou činnost v České republice realizovanou prostřednictvím společnosti C., s.r.o., jejíž je společníkem a jednatelem, stanovením shora uvedené doby by dle názoru žalobce došlo k porušení jeho práva na soukromý a rodinný život, neboť jeho účast ve shora uvedené společnosti představuje majetek, který má žalobce v České republice.
27. K tomu je nezbytné uvést, že proti vyhoštění jako takovému žalobce nijak nebrojil, byl si vědom svého pochybení, kdy v České republice po uvedenou dobu pobýval nelegálně, vyhoštění samotné akceptoval. Bránil se pouze proti stanovení doby, kdy mu nebude umožněno pobývat ve státech Evropské unie, měl za to, že správní orgán tuto dobu nemusí stanovit.
28. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na pět let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.
29. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění podle ustanovení § 119 vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Ustanovení § 174a odst. 1 stejného zákona pak stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

30. Soud k tomu uvádí, že zákon o pobytu cizinců jasně vymezuje, kdy má správní orgán uložit cizinci správní vyhoštění dle § 119 zákona o pobytu cizinců, a za jakých podmínek lze cizinci uložit povinnost opustit území nebo území členských států Evropské unie dle § 50a téhož zákona, které není spjato s dobou, kdy nelze umožnit vstup na území. Je-li naplněna některá ze skutkových podstat § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a zároveň nedojde vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, správní orgán bez možnosti jakéhokoli správního uvážení cizinci správní vyhoštění uloží. Pokud by však takové rozhodnutí představovalo nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, je v takovém případě na místě uložit cizinci povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.
31. V tomto smyslu se vyjádřil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 4. 2018, č. j. 3 Azs 234/2017 – 28, kde shrnul: „Z judikatury zdejšího soudu (např. rozsudky ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017 – 27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017 – 29) vyplývá, že rozhodnutí o správním vyhoštění se vydá tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, za předpokladu, že se nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016 - 46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017 - 21, či ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017 - 19).“
32. Pokud správní orgán vyhodnotí, že jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle ust. § 119 zákona o pobytu cizinců, musí vždy uložit též dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2013 č.j. 8 As 93/2012-41, výrok rozhodnutí o správním vyhoštění, kterým se ukládá ukončení pobytu cizince na území a stanoví se doba, po kterou nelze cizinci vstup na území členských států Evropské unie, je nedělitelný, jedná se o jeden institut, kdy zákaz vstupu se neukládá vedle správního vyhoštění, ale je jeho pojmovou součástí, oba výroky jsou na sobě závislé a teprve jejich společným naplněním dojde ke „správnímu vyhoštění“. Z toho vyplývá, že pokud správní orgán uloží správní vyhoštění dle ust. § 119 zákona o pobytu cizinců, vždy též rozhodne o době, po kterou dané osobě nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, od stanovení této doby nelze upustit.
33. Z odůvodnění obou správních rozhodnutí je zřejmé, že se správní orgány dopadem správního vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce řádně zabývaly, a to zcela v intencích § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Vycházely přitom z výpovědi žalobce, z níž je zcela zřejmé, že svůj soukromý a rodinný život vedl, vede a chce vést v Moldávii, kde má rodiče, těhotnou manželku i dceru. Výslovně vypověděl, že v České republice žádné vazby nemá a není mu známá žádná překážka vycestování. V návaznosti na odvolací námitky žalobce se žalovaný též podrobně zabýval skutečnostmi ohledně podnikání žalobce v České republice prostřednictvím společnosti C., s.r.o. Skutkový stav byl správními orgány náležitě zjištěn, a to včetně skutečnosti,

že žalobce v České republice pobýval neoprávněně po dobu 264 dnů tj. od 12. 12. 2018 do 1. 9. 2019.

34. Žalovaný na stranách 6 a 7 srozumitelným a přezkoumatelným způsobem rozebral, z jakých důvodů nepovažuje podnikatelské aktivity žalobce v České republice za dostatečně relevantní proto, aby žalobce opravňovaly k pobývání v České republice bez pobytového oprávnění, a z jakého důvodu nejsou překážkou pro uložení správního vyhoštění spojeného s uložením doby 30 měsíců, po kterou žalobce nesmí vstoupit na území členských států Evropské unie. Zdůraznil, že založení obchodní společnosti a výkon funkce jednatele žalobce nezbavuje povinnosti získat příslušné povolení k pobytu a nemůže být způsobem, jak se vyhnout správnímu vyhoštění. Pokud by tomu tak bylo, pak by osoby, které si založí nebo vstoupí do řídicích orgánů společnosti, nemohly být z území České republiky vyhoštěny. Nadto žalobce není jediným společníkem a jednatelem společnosti, a o její chod se může po rozhodnou dobu postarat další osoba za případné účasti a spolupráce žalobce ze zahraničí, příp. může žalobce pověřit jinou osobu, která ho bude v době jeho nepřítomnosti zastupovat. Řídit společnost pak lze též prostřednictvím telekomunikačních a počítačových technologií a fyzická přítomnost žalobce tak není nezbytně nutná.
35. Městský soud v Praze se s tímto hodnocením žalovaného, které považuje za zcela dostatečně odůvodněné a učiněné na základě řádně zjištěného skutkového, plně ztotožňuje a podotýká, že závažnost žalobcova dlouhodobého protiprávního jednání nemůže být převážena jeho ekonomickými vazbami na území České republiky. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, žalobce není jediným společníkem ani jednatelem společnosti C., s.r.o., přičemž na chodu společnosti se žalobce může podílet ze zahraničí, příp. žalobce či právnická osoba mohou podniknout takové kroky, aby po dobu žalobcovy nepřítomnosti jej v těchto činnostech zastupovala jiná osoba. Úspěšnost žalobcovy námitky ohledně účasti ve společnosti by vedla k absurdním důsledkům, kdy by nebylo možné uložit správní vyhoštění v případě těch cizinců, kteří neoprávněně pobývají na území České republiky a doloží, že jsou statutárními orgány nebo společníky tuzemských právnických osob.
36. V této souvislosti je nezbytné uvést, že žalobce jako fyzická osoba je odlišnou osobou od společnosti C., s.r.o., která je osobou právnickou. Skutečnost, že k založení obchodní společnosti jako takové a k účasti v ní právní předpisy po cizích státních příslušnících nevyžadují žádné povolení, nelze směřovat s požadavkem na získání pobytového statusu pro cizí státní příslušníky. O této nutnosti žalobce věděl, a přesto vědomě na území České republiky neoprávněně pobýval.
37. Z výše citovaného ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců se podává, že správní orgán může stanovit dobu zákazu vstupu na území v rozsahu nejvýše 5 let, v tomto rozmezí má tedy prostor pro správní uvážení, které je limitováno maximální dobou zákazu vstupu ve vztahu k jednotlivým porušením zákona o pobytu cizinců (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2014, č. j. 4 Azs 7/2014 – 36). Přitom musí zohlednit konkrétní okolnosti daného případu a dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly

nedůvodné rozdíly. Zároveň musí správní orgán výkon správního uvážení dostatečně odůvodnit, aby rozhodnutí bylo soudně přezkoumatelné.

38. Pokud rozhodnutí správního orgánu závisí na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování jeho meze nepřekročil, tj. „(...) *samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2005, č. j. 6 Azs 304/2004 – 43). V rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 – 46 Nejvyšší správní soud uvedl, že: „*Úkolem soudu je posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem.*“ V této souvislosti pak správní soud posuzuje, zda správní rozhodnutí nebylo zatíženo svévolí rozhodujícího orgánu nebo nepřípustnou diskriminací (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007 - 106, a ze dne 27. 6. 2013, č. j. 1 Afs 1/2013 - 47, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 22. 7. 2009, sp. zn. III. ÚS 2556/07).
39. Žalovaný v souladu s ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a to v závislosti na závažnosti posuzovaného jednání žalobce, který v ČR pobýval neoprávněně cca 8 měsíců, v rozsahu 2,5 let, tedy v polovině možné sazby (v projednávaném případě až na 5 let). Soud neshledal u správních orgánů obou stupňů svévolné překročení správního uvážení. Pokud správní orgány mohly žalobce pro naplnění dané skutkové podstaty vyhostit s dobou, po kterou není možné umožnit vstup na území, až do 5 let, pak se uložení doby 2,5 let jeví jako adekvátní posuzovanému případu.
40. Pro srovnání soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území ČR v řádu několika hodin, a dále na obdobný rozsudek ze dne 23. 10. 2019, čj. 10 Azs 277/2019-51.
41. K tvrzení žalobce, že správní orgány při stanovení doby zákazu vstupu na území vůbec nezohlednily, že žalobce zde nepáchal trestnou činnost, nemá infekční nemoc, platí zde zdravotní pojištění a je pro Českou republiku ekonomickým přínosem, soud uvádí, že zákon o pobytu cizinců taková kritéria pro uložení správního vyhoštění a v souvislosti s dobou zákazu vstupu na území vůbec nestanoví. Pracuje pouze s pojmem přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života dané osoby, kdy jednotlivými aspekty tohoto institutu se správní orgány zabývaly. V této souvislosti je pak nezbytné zdůraznit, že žalobce po celou dobu správního řízení deklaroval, že v České republice neoprávněně pobýval zcela vědomě, přičemž délka tohoto pobytu není nijak marginální. Není zřejmé, proč by v tomto kontextu měl být žalobce zvýhodňován za to, že se nedopouštěl trestněprávního jednání, když nepáchání trestné činnosti je povinností každé osoby a nejedná se o nijak mimořádnou okolnost.

42. Soud shledal, že správní orgány obou stupňů zohlednily veškerá zákonem vyžadovaná kritéria pro uložení správního vyhoštění a stanovení doby, kdy žalobci nelze umožnit na území členských států Evropské unie, včetně posouzení přiměřenosti tohoto opatření jako celku, pečlivě zvážily okolnosti daného případu a správně a přezkoumatelně se s nimi vypořádaly v odůvodnění svých rozhodnutí, pro možnost upuštění od doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zde nebyl zákonný prostor.
43. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. září 2020

JUDr. Tomáš Louda v. r.

samosoudce